

“Podem ser la garantia que, de Catalunya, en surti un bon Estatut”

Artur Mas, secretari general de CDC, serà escollit president de CiU aquest proper cap de setmana, en la Conferència Nacional de la federació nacionalista.

A l'entrevista, Mas reivindica el lideratge de CiU com a primera força del Parlament, quan l'actualitat política catalana és marcada pel debat de la redacció del nou Estatut i la reforma del model de finançament.

Tot just la setmana passada, Convergència Democràtica de Catalunya va celebrar el trentè aniversari de la fundació de CDC a Montserrat. Us havíeu plantejat mai la possibilitat de fer aquesta celebració des de l'oposició?

—Quan es va fundar el partit, l'any 1974, un 17 de novembre, el que es veia molt difícil era estar al Govern. Malgrat això, a les primeres eleccions de l'any 1980, contra pronòstic, CiU va treure 43 diputats i Jordi Pujol va ser president. Des de llavors, hi ha hagut set eleccions al Parlament de Catalunya, i les set les ha guanyades CiU. Com a rècord no està malament. Tothom pronosticava que, quan passés, CiU s'enfonsaria en la misèria. Però resulta que CiU va quedar primera, i que una sèrie de pactes molt forçats, pensant més en els partits que en el país, van desallotjar CiU del Govern.

Espero que això sigui una etapa molt acotada en el temps i que en les properes eleccions catalanes, CiU les torni a guanyar. I faré tot el possible perquè la nostra victòria en les properes eleccions sigui millor, per no haver de dependre tant dels que posen per davant els interessos de partit i els personals.

—Fa poc us va trobar amb Josep-Lluís Carod-Rovira. Pel que diu, no sé si la reunió va anar del tot bé...

—Sí, sí, va anar bé, va anar bé...

—S'ha parlat de divorci en el món del catalanisme, del nacionalisme. Existeix?

—És evident que cal parlar més. I que cal prioritzar més el país. Vull recordar que mentre CiU va estar al

Govern de Catalunya sempre vam garantir que fos nacionalista. A Madrid es van fer els acords que s'havien de fer, però el Govern era cent per cent nacionalista. Ara tenim un Govern que, començant pel president, està ple de gent que pertany a un partit lligat amb un d'àmbit espanyol. Hem de parlar, sí. Però en el repartiment de responsabilitats, cadascú té la seva i l'ha d'assumir. Assumim no haver parlat prou. Doncs bé, estem fent el que podem per recuperar una sèrie de relacions que van quedar malferides, a partir del moment que un altre partit nacionalista va preferir lliurar la Generalitat al PSOE.

—Però CiU es plantejaria un possible acord de govern amb el PSC?

—Convergència es planteja obrir les portes de la casa a tothom, però no seure a taula amb ningú concretament, en aquest moment. Ja s'hi han assegut els tres que formen el Govern. CiU no hi va ser convidada, tot i que va quedar primera a les eleccions.

Hem d'obrir les portes de la casa bàsicament a ERC i PSC. A ERC, perquè, tenint en compte tot el que és el fil roig de CiU —la construcció nacional—, és el partit que hauria de tenir, almenys sobre el paper, més afinitats. I al PSC, perquè ocupa un espai polític important a Catalunya i governa a la Generalitat i a Madrid. Sense rebutjar el diàleg amb la resta de forces. Però ara no és el moment de parlar de pactes. El pacte ja s'ha fet. Som molt lluny, de les eleccions. Ara cal pactar els temes importants de fons, com l'Estatut o el finançament.

—Ara ja tornem a començar amb les enquestes...

—És un tema que m'avorreix tremendament i del qual passo olímpicament.

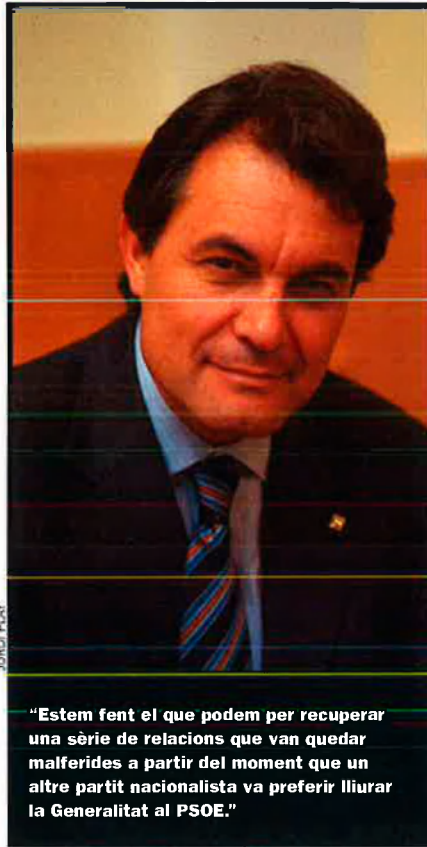
—Com diu el tòpic, les eleccions són la millor enquesta, i sí que és cert que CiU ha patit un cert desgast en els darrers anys, com és lògic, d'altra banda, després de 23 anys de govern. De tota manera, teniu la percepció d'haver frenat aquesta tendència amb la sortida de l'executiu?

—Per contestar sense embuts, crec que encara no estem en la fase de recuperació. Vindrà, però no hi som. Hem tingut altres eleccions, les espanyoles —sota una tensió tremenda—, les europees, es va fer un congrés molt important a Convergència el passat mes de juliol, se n'ha fet un altre d'extraordinari a principi d'octubre sobre la Constitució europea... Ara estem plenament immersos en la negociació amb Unió pel que ha de ser l'instrument CiU. Aquest calendari ha manat sobre qualsevol altra cosa. Per tant, encara no s'han donat les circumstàncies ni temporals ni d'agenda perquè CiU hagi pogut iniciar aquesta recuperació que estic segur que farem i que ens durà a una vuitena victòria en unes eleccions catalanes.

—En aquest procés de recuperació és important la conferència nacional de CiU d'aquest cap de setmana. La fusió s'ha descartat perquè el soci minoritari, Unió, no la vol. En què canviarà la federació si no es poden fusionar?

—Més que canviar, el que es vol és "més i millor CiU". "Més" vol dir que hem d'eixamplar la nostra base d'incidència en la societat. Per això, en part, vindrà la recuperació. "Millor CiU" significa garantir una major cohesió interna, independentment que pugui haver-hi algunes divergències. Però en cap cas significa un trencament. Això ha de quedar clar. S'ha especulat molt amb la fi de CiU. Es va dir que quan el president Pujol no hi fos, CiU se n'aniria en orris. Es va dir, escriure i pontificar... I gairebé tot hom es va equivocar. Un cop més.

Dit això, hem d'oferir una aposta sòlida, coherent amb la trajectòria, definitiva en el temps. I no tinc cap dubte

"Estem fent el que podem per recuperar una sèrie de relacions que van quedar malferides a partir del moment que un altre partit nacionalista va preferir lliurar la Generalitat al PSOE."

que en això ens en sortirem. I si això és així, oferim a la ciutadania un instrument d'acció política amb una gran experiència, posada al dia, amb projecte de futur i garantia de continuïtat.

—Quan parlem de "més CiU", també és amb l'objectiu de posar fi als conflictes que sovint hi ha entre els dos socis de la federació a l'hora de fixar el paper de l'un i l'altre?

—Home, pensar que en política arribarem a una situació idíl·lica és fer-se trampes al solitari. On podem millorar claríssimament és en la relació entre CiU en el territori. Això comporta la confecció de les llistes municipals, per exemple. I aquest és un terreny complicat per a qualsevol partit polític, encara que no estigui federat. El que no podem pretendre és que les coses vagin en dos partits federats més bé que en un partit sol.

—En referència a l'actual Govern català, heu dit que s'ha perdut un any.

—Assumeixo que s'han pogut fer coses correctament, no ho nego, només faltaria, amb onze mesos de govern! Però com a balanç d'aquest any, hi ha

manca de cohesió, cada dia s'estan ballant públicament.

En segon lloc, no hi ha projecte. L'actual Govern de la Generalitat és la suma de tres projectes, que s'intenten posar en solfa, però que xoquen amb la realitat pura i dura.

Hi ha també una manca de lideratge. El president Maragall levita i canvia d'opinió amb molta facilitat, i el conseller en cap és un conseller més...

Finalment, hi ha una subordinació clara a Madrid. Aquest és un Govern que des del primer moment ha actuat segons les necessitats del PSOE. Es va destituir un conseller en cap independentista per instruccions de Zapatero. En altres temes, com el de la unitat de la llengua, el president Maragall es va plegar a les exigències del PSOE. Va amenaçar de presentar recursos als tribunals, però al cap de sis hores se'ls va empassar. I hi ha altres exemples, com la negociació dels pressupostos de l'estat i les inversions per a Catalunya. El Govern de la Generalitat de Catalunya no ha existit. Per què? Doncs perquè qui porta el Govern, el PSC, no té autonomia per negociar a Madrid. Només pot estar pendent d'allò que interessa al PSOE. Bé, i per no parlar d'altres temes, com el de l'autodeterminació, les seleccions esportives catalanes, etc.

—Heu parlat dels pressupostos de l'estat. Finalment, què farà CiU?

—Vam dir que estàvem disposats a negociar. No se'ns va tenir en compte, malgrat la nostra experiència. Es van fer uns pressupostos que no són bons per a Catalunya. Per tant, vam presentar una esmena i votarem en contra.

Si el Govern central acaba acceptant les exigències bàsiques de CiU, podríem arribar a replantejar-nos el vot. Es pot corregir a l'alça la inversió prevista a Catalunya l'any que ve? Pensen fer compatible la pensió de viduïtat amb el SOVI (Assegurança Obligatoria de Vellesa i Invalidesa), com el Congrés aprovà a instàncies de CiU? De moment, no ho han fet. Pensen millorar les condicions dels autònoms? Sembla que no. Hi ha més diners per a la Generalitat de Catalunya, per

exemple, per poder pagar aquests centenars de milers d'immigrants en situació irregular que consumeixen serveis públics com sanitat i ensenyament, pels quals no rebem ni un euro de Madrid per pagar-ho?

Si tot això fos així, i algunes altres coses, ens podríem replantejar el nostre vot. Però si no, hem de mantenir la nostra posició i no votar-los.

—Aquesta legislatura hi ha dos temes clau per a Catalunya, la redacció del nou Estatut i el nou sistema de finançament. Com quedaran reflectits els conceptes d'autodeterminació i de nació, en el nou text estatutari?

—Voldríem que el dret a l'autodeterminació fos reconegut a l'Estatut, que vol dir amb rang de llei. Ara, és evident que, en aquells temes més conflictius —denominació de Catalunya com a nació, autodeterminació, model de finançament, determinades competències...—, cal arribar al final de la negociació, valorar pros i contres i veure si dins d'aquests temes és possible posar-se d'acord o no. També és evident que per posar-se d'acord s'ha d'estar disposat a cedir en alguna cosa. Però ara, en aquest moment, no tenim perquè renunciar a res. La nostra aspiració ha de ser que tot això hi sigui. Aconseguir un molt bon Estatut per a Catalunya és el nostre compromís. Tot i això, hi ha drets que es mantenen igualment, siguin o no als textos legals. Però fóra bo que el dret a l'autodeterminació fos a l'Estatut.

En segon lloc, de totes les prioritats que hi haurà, el model de finançament és la clau de volta. Si hi figuren molts drets i moltes competències, però no podem disposar dels recursos que generem, poc podrem fer.

—Un bon model de finançament és possible sense que sigui dins de l'Estatut?

—Crec que no. Fora de l'Estatut vol dir que s'ha de negociar, com sempre, amb la resta de les autonomies. A més, vol dir que ens el poden revisar quan vulguin amb una majoria absoluta al Congrés dels Diputats.

Si el model està a l'Estatut, sigui quin sigui el Govern a Madrid, ens podran tocar els càlculs, però no el model.

"Aconseguir un molt bon Estatut per a Catalunya és el nostre compromís."

—Pel que fa al tema del finançament, CiU defensa el pacte fiscal. Hi ha alguna altra opció assumible per vostès?

—No farem una batalla pel nom. Ara defensarem fermament els continguts del que ha de ser el nou model.

Vull que s'entengui que CiU està disposada a assumir el lideratge del que és el nou Estatut d'Autonomia, encara que estigui a l'oposició, perquè som la força principal del Parlament de Catalunya. Per tant, podem ser la garantia que, de Catalunya, en surti un bon Estatut. Hem de poder arribar a convèncer i arrossegar les formacions polítiques que hi són més reticents per poder anar cap un consens a l'alça.

—Un altre debat important és el del tractat constitucional europeu. Les diferències entre CiU dificulten el procés de recuperació de la federació?

—No necessàriament. El que pot fer és desconcertar una mica algunes persones, ja que hi ha dos missatges diferents davant del referèndum de la Constitució europea. Això sí que ho admeto. El que passa és que Unió posa l'accent en el fet que l'aposta europea és bona, en qualsevol cas, per a Catalunya, i Convergència el posa en el fet que ja és l'hora d'un reconeixement més gran de Catalunya dins de

la UE. Els dos plantejaments són clarament europeistes. Però aquest reconeixement d'Europa ha de passar, òbviament, a través del Govern espanyol. I és a ell a qui Convergència posa les condicions per poder acabar dient sí, que és el que voldríem poder fer.

—Tal com van les coses de moment, podreu arribar a votar sí?

—El Govern espanyol mou fitxa en la línia que nosaltres demanem. Els anteriors governs del PP i del PSOE mai no ho havien fet. Però el problema d'ara és que l'està movent malament. Per tant, hi ha temps per redreçar el moviment de la fitxa, però ho ha de fer. En el tema del català i el valencià és evident que la fitxa s'ha mogut malament, i en el tema de la representació de les autonomies, a Brussel·les tampoc no s'està movent gaire bé. S'hauria d'aprofitar aquesta presència europea de les delegacions espanyoles per fer visualitzar aquest estat plurinacional i, fins i tot, aconseguir reflectir no simplement una estructura autonòmica, perquè, una vegada més, una estructura així és la que fa instaurar allò del "café per a tothom".

Enric Rimbau